

Το ησυχαστήριο του Σταυρού στο Καντούνι της Καλύμνου

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο ησυχαστής του Σταυρού στο Καντούνι της Καλύμνου

Το γραφικό Καντούνι της Καλύμνου είναι, ίσως, από τα ομορφότερα μέρη που μπορεί να επισκεφθεί κάθε λάτρης του ωραίου, κάθε πιστός που απολαμβάνοντας τα δημιουργήματα του πανσόφου Δημιουργού μας με κατάνυξη και σεβασμό ψάλλει: «Ως εμεγαλύνθη τα έργα Σου, Κύριε, πάντα εν σοφία εποίησας» (Ψαλμ. 91, 5).

Στο σημείο αυτό ο πέτρινος όγκος της Καλύμνου με τις πορφυρόχρυσες αποχρώσεις που παίρνει την ώρα του ιλαρού φωτός, την ώρα του Εσπερινού, συναντάει το βαθυγάλαζο αιγαιοπελαγίτικο χρώμα μέσα από μια καταπράσινη κοιλάδα, που μοιάζει με όαση στη μέση της ερήμου. Καί η παραλία απλώνεται μαγευτική με ψιλόκοκκη άμμο, στα σπλαχνα της οποίας έρχονται οι θαλάσσιες χελώνες να αποθέσουν τα αυγά τους, για την αναπαραγωγή του είδους τους.

Όλο το τοπίο είναι σαγηνευτικό, είναι απείρου, μοναδικού φυσικού κάλλους. Εκεί, όμως, που ο νους σταματάει και η γλώσσα δεν βρίσκει επιφωνήματα να εκφράσει τον ενθουσιασμό της, είναι η θέα ψηλά στο βουνό του ησυχαστηρίου του Τιμίου Σταυρού, της ασκητικής φωλιάς της σύγχρονης καλυμνιακής μορφής του Γέροντος Σάββα, του υποτακτικού. Όταν δείς από την παραλία την αετοφωλιά του Σταυρού πλημμυρίζεις από δέος και αισθήματα ψυχικής ανατάσεως, χαράς και φόβου σε συνεπαίρνουν. Καλότυχος αυτός που μπορεί να ανέβει το δυσκολοπροσπέλαστο μονοπάτι που οδηγεί στο Ησυχαστήριο του ουρανοπολίτου τώρα Γέροντος των δακρύων και της σιωπής, του μακαριστού Γέροντος Σάββα. Καλότυχος και ευλογημένος αυτός που πάτησε τα άγια χώματα του, αυτά τα λίγα που συγκολούν τους απόρρωγες βράχους του βουνού. Τούς βράχους που πότισαν και άγιασαν οι ιδρώτες και τα δάκρυα του ασκητού των ημερών μας Σάββα, που αν και σαρκοφόρος έζησε αγγελικά τη ζωή του.

Η ανάβαση στο ησυχαστήριο είναι δύσκολη, αλλά με συντροφιά τη μονολόγιστη ευχή φθάνουμε σ' αυτό μετακινούμενοι επί πτερύγων ανέμων (Ψαλμ. 104, 3). Η
το σώμα.

Στην

απεραντοσύνη του ορίζοντα μετά το Καντούνι στα δεξιά μας φαντάζει ο Πάνορμος και πιο μέρα οι Μυρτιές και το Μασούρι με το θαλασσινό επιβλητικό όγκο της Τελένδου να παιχνιδίζει στα κύματα. Καί μπροστά μας στέκει το γλαρονήσι της

Όσο

ανεβαίνω τόσο η καρδιά κτυπάει εντονότερα, οι σφυγμοί αυξάνουν, η αναπνοή επιταχύνεται. Αλλοίμονο, αν στις πρώτες αυτές σωματικές αντιδράσεις, σκέφθηκα, κλονισθώ και υποχωρήσω. Δεν θα επιτύχω του επιθυμητού. Άλλωστε ο επιμένων νικά. Μήπως όμως είμαι και μόνος; Δεν με συνοδεύει πάντοτε ως Κυρηναίος ο καλός μου Άγγελος και δεν με επευλογεί από τον ουρανό ο Εσταυρωμένος Χριστός και Λυτρωτής μας μαζί με το Γέροντα Σάββα; Το οφιοειδές μονοπάτι μετά από μισή περίπου ώρα με έφερε στην κατάσπρη αυλή του Ησυχαστηρίου του Τιμίου Σταυρού. Αυθόρμητα άρχισα να ψάλλω το «Σώσον, Κύριε, τον λαόν Σου...» και το Εξαποστειλάριο «Σταυρός ο φύλαξ πάσης της οικουμένης» με τα όμοιά του που πρόσφατα είχα συνθέσει:

Σταυρός, των κλονουμένων η βακτηρία,
Σταυρός, των θλιβομένων παραμυθία,
Σταυρός, χριστωνύμων το κραταίωμα,
Σταυρός, νοσοούντων ίαμα,
Σταυρός, ισχύς των καμνόντων
και ρώσεις των αδυνάτων.

Σταυρός, ο κατευθύντωρ της νεολαίας,
Σταυρός, σεπτός κοσμήτωρ τη Εκκλησίας,
Σταυρός, πενομένων η αντίληψις,
Σταυρός, γεγηρακότων στήριξις,
Σταυρός, φέγγος τετυφλωμένων
και τείχος κινδυνευόντων.

Σταυρός, αδικουμένων η παρρησία,
Σταυρός, πολεμουμένων η προστασία,
Σταυρός, αθλουμένων νίκος πάγχρυσον,
Σταυρός, πιστών το τρόπαιον,
Σταυρός, δαιμόνων ολέτης
και τρυχομένων προστάτης.

[Συνεχίζεται]